

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 900

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 28 octombrie 2026

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
20. — Hotărâre pentru modificarea Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aprobat prin Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 5/2025	2
Decizia nr. 185 din 26 februarie 2026 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 455/2001 privind semnătura electronică	2–3
Decizia nr. 334 din 16 aprilie 2026 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, raportate la dispozițiile art. 129 alin. (2) lit. d) din Codul penal.....	4–7

ACTE ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aprobat prin Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 5/2025

În temeiul dispozițiilor art. 6, art. 9 alin. (1) și ale art. 50 și 51 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 361/2023 privind personalul Curții Constituționale,

Plenul Curții Constituționale adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — La articolul 83 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aprobat prin Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 5/2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 7 februarie 2025, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Plenul Curții Constituționale poate prelungi cu câte un an termenul de 90 de zile prevăzut la alin. (4), la cererea magistratului-asistent, cu avizul judecătorului pe lângă care este repartizat magistratul-asistent cu funcție de execuție sau al președintelui Curții Constituționale, pentru magistratul-asistent cu funcție de conducere, precum și cu avizul prim-magistratului-asistent, fără a depăși vârsta de pensionare stabilită potrivit legii.”

Art. II. — Prevederile art. 83 alin. (5) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aprobat prin

Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 5/2025, cu modificarea adusă prin prezenta hotărâre, se aplică în mod corespunzător și magistraților-asistenți în funcție care au solicitat stabilirea pensiei de serviciu, în condițiile legii, și au depus și înregistrat la Cancelaria președintelui Curții Constituționale deciziile privind stabilirea pensiei de serviciu, anterior intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. III. — (1) Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aprobat prin Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 5/2025, cu modificarea adusă prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Prezenta hotărâre a fost adoptată de Plenul Curții Constituționale cu majoritate de voturi, în ședința din data de 13 octombrie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Contrasemnează:

Prim-magistrat-asistent,
Benke Károly

Secretar general,
Alexandru Mihai Borcan

Director cancelarie,
Cristina Titirișcă

București, 13 octombrie 2026.
Nr. 20.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 185

din 26 februarie 2026

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 455/2001 privind semnătura electronică

Elena-Simina Tănăsescu
Asztalos Csaba-Ferenc
Mihai Busuioc
Mihaela Ciochină
Cristian Deliorga
Dimitrie-Bogdan Licu
Gheorghe Stan
Ioana-Cristina Vida

— președinte
— judecător
— judecător
— judecător
— judecător
— judecător
— judecător
— magistrat-asistent

electronică, excepție ridicată de Ghiță Țunea în Dosarul nr. 885/2/2021 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.122D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, întrucât aspectele criticate vizează chestiuni de aplicare și interpretare a legii, precum și modificarea și completarea acesteia.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Ioan Laurențiu Sorescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 455/2001 privind semnătura

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 1.334 din 1 octombrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 885/2/2021, **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 455/2001 privind semnătura electronică**. Excepția a fost ridicată de Ghiță Țunea într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva rezoluției de clasare și împotriva rezoluției emise de inspectorul-șef al Inspecției Judiciare, cu motivarea că, deși sesizarea a fost transmisă prin mijloace electronice, nu a îndeplinit condițiile de formă, întrucât nu avea atașată o semnătură electronică.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că textul criticat încalcă accesul liber la justiție doar atunci când interpretarea și aplicarea sa au drept consecință anularea unui act juridic semnat olograf și comunicat prin e-mail, act juridic emis în baza altei legi ce nu prevede în cuprinsul său obligativitatea semnăturii electronice în comunicarea prin intermediul e-mailului.

6. **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile legale criticate nu instituie o limitare a dreptului de acces la justiție în condițiile în care acestea reglementează doar una dintre posibilitățile pe care persoanele interesate le au pentru a formula cereri, inclusiv în cazul procedurii administrative în fața Inspecției Judiciare.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 7 din Legea nr. 455/2001 privind semnătura electronică, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 316 din 30 aprilie 2014. Curtea constată că, ulterior sesizării

14. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 455/2001 privind semnătura electronică, excepție ridicată de Ghiță Țunea în Dosarul nr. 885/2/2021 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 februarie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

sale, Legea nr. 455/2001 a fost abrogată prin art. 35 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 214/2024 privind utilizarea semnăturii electronice, a mărcii temporale și prestarea serviciilor de încredere bazate pe acestea, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 647 din 8 iulie 2024. Având în vedere considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea va examina dispozițiile art. 7 din Legea nr. 455/2001 privind semnătura electronică, astfel cum au fost criticate, în vigoare la data la care acestea au produs efecte juridice în cauză, care au următorul cuprins: „În cazurile în care, potrivit legii, forma scrisă este cerută ca o condiție de probă sau de validitate a unui act juridic, un înscris în formă electronică îndeplinește această cerință dacă i s-a încorporat, atașat sau i s-a asociat logic o semnătură electronică extinsă, bazată pe un certificat calificat și generată prin intermediul unui dispozitiv securizat de creare a semnăturii.”

11. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor din Constituție cuprinse în art. 21 alin. (1)-(3) privind accesul liber la justiție.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia susține că îi este încălcat dreptul de acces liber la justiție doar în măsura în care interpretarea și aplicarea legii conduc la anularea unui act juridic semnat olograf și transmis prin e-mail, act emis în temeiul unei legi care nu prevede obligativitatea semnăturii electronice pentru comunicarea prin e-mail. Or, stabilirea în concret a îndeplinirii condițiilor de formă pentru primirea unei plângeri prin mijloace electronice constituie un aspect ce ține de interpretarea și aplicarea legii în cazul concret dedus judecării, care intră în competența de soluționare a instanțelor judecătorești, iar nu a instanței de contencios constituțional. Astfel, în jurisprudența sa, Curtea a stabilit că nu poate verifica felul în care instanțele judecătorești interpretează și aplică în fiecare caz particular diverse reguli de drept, ci exercită controlul de constituționalitate asupra conținutului normativ al acestora prin raportare la prevederi și principii constituționale, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Interpretarea și aplicarea factuală a dispozițiilor legale reprezintă atributul exclusiv al instanțelor judecătorești, excedând competenței instanței de contencios constituțional (Decizia nr. 645 din 28 noiembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 16 ianuarie 2024, paragraful 18).

13. Prin urmare, având în vedere că se critică aplicarea și interpretarea legii, activități ce excedează competenței Curții Constituționale, excepția urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Ioana-Cristina Vida

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 334

din 16 aprilie 2026

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din
Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal,
raportate la dispozițiile art. 129 alin. (2) lit. d) din Codul penal**

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Alina Opreșan	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror
Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată, din oficiu, de către Judecătoria Sectorului 1 București — Secția penală în Dosarul nr. 35.604/299/2020 și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.748D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În raport cu susținerile autoarei excepției privitoare la faptul că textul de lege criticat ar genera o situație inechitabilă între persoanele care au comis infracțiuni concurente atât în perioada minoratului, cât și în cea a majoratului, comparativ cu cele care au săvârșit asemenea infracțiuni doar după împlinirea vârstei majoratului, precizează că legea prevede un regim al răspunderii penale diferit aplicabil minorului față de cel aplicabil majorului, iar art. 114 din Codul penal stabilește reguli clare privind aplicarea măsurilor privative de libertate în funcție de vârsta minorului. Precizează că măsurile educative reglementate de art. 114 și 115 din Codul penal nu pot fi individualizate prin amânarea sau suspendarea executării pedepsei, așa cum susține autoarea excepției, ci aceste modalități de individualizare reprezintă opțiuni ale legiuitorului, stabilite în cadrul politicii sale penale. De asemenea, apreciază că în situația cumulului prevăzut de art. 129 alin. (5) din Codul penal, măsura aplicată este clară și previzibilă. Așadar, această soluție legislativă nu creează discriminare între persoanele care săvârșesc o pluralitate de infracțiuni, deoarece art. 129 alin. (5) trebuie coroborat cu art. 129 alin. (2) din Codul penal, ceea ce înseamnă că aplicarea textului de lege vizează nu doar momentul săvârșirii infracțiunii, ci și momentul săvârșirii fiecărei componente a pluralității de infracțiuni, fie că este vorba despre pedepse sau despre măsuri educative.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 16 noiembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 35.604/299/2020, **Judecătoria Sectorului 1 București — Secția penală a sesizat, din oficiu, Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 287/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.** Excepția a fost ridicată cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect tulburarea ordinii și liniștii publice (art. 371 din Codul penal). În speță, inculpații sunt acuzați că, după rămânerea definitivă a unor hotărâri de condamnare la pedepse cu închisoare (pentru inculpați minori, condamnați în baza vechiului Cod penal), pedepse ce au fost suspendate sub supraveghere, pe parcursul termenelor de încercare aceștia au săvârșit, majori fiind, infracțiunea de tulburare a liniștii publice (art. 371 din Codul penal), fapt ce atrage aplicarea dispozițiilor art. 22 alin. (4) din Legea nr. 187/2012.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** invocată din oficiu, instanța judecătorească arată că, potrivit dispozițiilor legale criticate, în ipoteza în care inculpații vor fi găsiți vinovați, instanța este obligată să revoce măsura suspendării sub supraveghere a executării pedepsei și să dispună înlocuirea pedepsei cu închisoare cu măsura educativă privativă de libertate a internării într-un centru educativ. Apreciază că aceste dispoziții legale diferă de regimul juridic ce ar fi aplicabil unui infractor major aflat într-o situație identică.

6. Astfel, susține că, în ipoteza în care unui infractor major i s-ar fi aplicat o pedeapsă cu închisoarea ce ar fi fost suspendată sub supraveghere în baza vechiului Cod penal și, în timpul termenului de încercare, după intrarea în vigoare a noului Cod penal, ar fi săvârșit o nouă infracțiune, ar fi devenit aplicabile dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2012, care prevăd că tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi atunci când cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, chiar dacă pentru celelalte infracțiuni pedeapsa a fost stabilită potrivit legii vechi, mai favorabilă. În această situație, infractorului i s-ar aplica regimul juridic al revocării suspendării sub supraveghere prevăzut de noul Cod penal.

7. Totodată, menționează că, în conformitate cu dispozițiile art. 96 alin. (4) din noul Cod penal, dacă pe parcursul termenului de supraveghere cel condamnat a săvârșit o nouă infracțiune, descoperită până la împlinirea termenului și pentru care s-a pronunțat o condamnare la pedeapsa închisorii, chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă suspendarea și dispune executarea pedepsei. Astfel, în ipoteza în care instanța ar aplica unui infractor major pedeapsa amenzii penale, revocarea suspendării sub supraveghere a unei pedepse aplicate anterior nu ar mai opera, infractorul urmând să execute

doar pedeapsa amenzii. În schimb, în cazul unui infractor major care a comis o infracțiune pe timpul cât era minor, pentru care a fost condamnat la pedeapsa închisorii a cărei executare a fost suspendată sub supraveghere, instanța este obligată să revoce suspendarea sub supraveghere, să înlocuiască pedeapsa închisorii cu măsura educativă a internării într-un centru de reeducare pe o perioadă egală cu pedeapsa închisorii, urmând să aplice dispozițiile art. 129 alin. (2) lit. d) din Codul penal, care prevăd că, în situația în care pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune este amenda, se aplică măsura educativă a cărei durată se majorează cu maximum 6 luni.

8. Din această perspectivă, instanța constată că regimul juridic al suspendării sub supraveghere a pedepsei aplicate minorilor este mai sever decât cel aplicat majorilor, or, conform politicii penale a statului, datorită faptului că minorii au discernământul în formare și, în consecință, o capacitate mai scăzută de a înțelege semnificațiile și consecințele săvârșirii unei infracțiuni, aceștia ar trebui să beneficieze de un regim sancționatoriu mai blând. Cu toate acestea, apreciază că săvârșirea unei infracțiuni în termenul de încercare de către o persoană condamnată în timpul minorității la o pedeapsă cu închisoarea ce a fost suspendată sub supraveghere atrage un regim sancționatoriu mai drastic decât cel ce ar fi aplicabil unui infractor major, fără ca pentru această distincție să existe o justificare rezonabilă.

9. Instanța mai arată că textul legal criticat este lipsit și de previzibilitate în contextul în care vine în contradicție cu alte dispoziții legale din aceeași lege. Astfel, consideră că, potrivit prevederilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 187/2012, infracțiunile comise în timpul minorității, pentru care s-au aplicat pedepse în baza dispozițiilor Codului penal din 1969, nu constituie impedimente pentru dispunerea renunțării la aplicarea pedepsei, amânării aplicării pedepsei sau suspendării executării pedepsei sub supraveghere pentru o infracțiune comisă ulterior condamnării definitive, or, dispozițiile art. 22 alin. (4) constituie un impediment pentru instanța de judecată în a aplica dispozițiile legale care reglementează renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei sau suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei unui infractor major condamnat în timpul minorității.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009

privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, raportate la dispozițiile art. 129 alin. (2) lit. d) din Codul penal. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012: „(4) Dacă în termenul de încercare al suspendării executării unei pedepse pentru infracțiuni comise în timpul minorității condamnatul a săvârșit din nou o infracțiune, instanța revocă suspendarea și înlocuiește pedeapsa potrivit alin. (2) sau (3), după care: [...] b) dacă noua infracțiune a fost comisă după majorat, se aplică o sancțiune rezultantă stabilită potrivit art. 129 alin. (2) din Codul penal.”;

— art. 129 alin. (2) lit. d) din Codul penal: „(2) În cazul săvârșirii a două infracțiuni, dintre care una în timpul minorității și una după majorat, pentru infracțiunea comisă în timpul minorității se ia o măsură educativă, iar pentru infracțiunea săvârșită după majorat se stabilește o pedeapsă, după care: [...] d) dacă măsura educativă este privativă de libertate, iar pedeapsa este amenda, se execută măsura educativă, a cărei durată se majorează cu cel mult 6 luni, fără a depăși maximul prevăzut de lege pentru aceasta.”

14. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și ale art. 23 — *Libertatea individuală*.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în cazul în care sunt săvârșite două infracțiuni, dintre care una în timpul minorității, iar cealaltă după majorat, acestea vor fi soluționate după regulile înscrise la art. 129 alin. (2) și (3) din Codul penal, referitoare la pluralitatea de infracțiuni. Potrivit dispozițiilor alin. (2) al acestui articol, pentru infracțiunea comisă în timpul minorității se ia o măsură educativă, iar pentru infracțiunea săvârșită după majorat se stabilește o pedeapsă, potrivit legii, după care instanța dispune executarea uneia dintre sancțiuni, în raport cu situațiile prevăzute la lit. a)-d) din același alineat. Astfel, dacă măsura educativă este neprivativă de libertate, se execută numai pedeapsa. Dacă măsura educativă este privativă de libertate, iar pedeapsa este închisoarea, se aplică pedeapsa închisorii, care se majorează cu o durată egală cu cel puțin o pătrime din durata măsurii educative ori din restul rămas neexecutat din aceasta la data săvârșirii infracțiunii comise după majorat. Pedeapsa astfel obținută nu poate depăși durata pedepsei rezultante aplicabile potrivit art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal, dacă ambele infracțiuni ar fi fost comise după majorat. De asemenea, dacă pedeapsa aplicată pentru infracțiunea săvârșită după majorat este detențiunea pe viață, se execută numai această pedeapsă. Dacă măsura educativă este privativă de libertate, iar pedeapsa este amenda, se execută măsura educativă, a cărei durată se majorează cu cel mult 6 luni, fără să depășească maximul prevăzut de lege pentru aceasta.

16. Cu privire la primul aspect invocat în susținerea excepției de neconstituționalitate, referitor, în esență, la faptul că dispozițiile legale aplicabile minorului diferă de regimul juridic ce s-ar aplica unui infractor major aflat într-o situație identică, Curtea reține că, prin Decizia nr. 693 din 7 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 9 februarie 2018, paragraful 13, instanța de control constituțional a statuat că prevederile Codului penal stabilesc un regim al răspunderii penale a minorului diferit de cel specific persoanelor majore, atât sub aspectul sancțiunilor aplicate, cât și sub aspectul individualizării acestora.

17. Măsurile educative privative de libertate — internarea într-un centru educativ sau de detenție — sunt concepute ca instrumente de reeducare și reintegrare socială a minorilor, și nu ca pedepse cu rol preponderent coercitiv sau represiv. Dintre acestea, internarea într-un centru educativ poate fi dispusă, conform art. 124 alin. (2) din Codul penal, pe o perioadă cuprinsă între unu și 3 ani, iar internarea într-un centru de detenție se dispune, potrivit art. 125 alin. (2) din Codul penal, pentru o perioadă cuprinsă între 2 și 5 ani, cu excepția cazului în care pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea de 20 de ani sau mai mare ori detențiunea pe viață, când internarea se dispune pe o perioadă cuprinsă între 5 și 15 ani.

18. Curtea a statuat prin Decizia nr. 693 din 7 noiembrie 2017, precitată, paragraful 15, că executarea măsurilor educative privative de libertate nu poate fi individualizată potrivit regulilor referitoare la amânarea aplicării pedepsei sau la suspendarea executării sub supraveghere, aceste două forme de individualizare fiind reglementate, de altfel, la art. 83-90 și art. 91-98 din Codul penal, doar în privința executării pedepsei cu închisoarea. Acest raționament este susținut și de expunerea de motive a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, prin care a fost avută în vedere, cu ocazia reglementării noului Cod penal, natura privativă sau neprivativă de libertate a sancțiunilor aplicate și s-a stabilit, în mod expres, că măsurile educative privative de libertate, asemenea pedepselor cu închisoarea rezultate din cumul juridic cu astfel de măsuri, nu sunt susceptibile de amânarea aplicării sau de suspendarea executării sub supraveghere (Decizia nr. 376 din 28 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 829 din 11 octombrie 2019, paragraful 25).

19. De asemenea, Curtea a arătat că aceste modalități de individualizare a sancțiunilor reprezintă opțiunea legiuitorului, care, în exercitarea politicii penale a statului, are competența de a stabili reguli specifice, pentru situații precum cea invocată din oficiu în speța de față, respectând marja de apreciere prevăzută la art. 61 alin. (1) din Constituție (Decizia Curții Constituționale nr. 693 din 7 noiembrie 2017, paragraful 17).

20. În ceea ce privește al doilea aspect invocat, care vizează obligația instanței judecătorești de a revoca suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei și de a înlocui pedeapsa închisorii cu măsura educativă a internării într-un centru de reeducare pe o perioadă egală cu pedeapsa închisorii, în cazul unui infractor major care a comis o infracțiune pe timpul cât era minor și pentru care a fost condamnat la pedeapsa închisorii a cărei executare a fost suspendată sub supraveghere, Curtea consideră că, deși, în anumite situații, revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei în cazul unui fost minor duce la înlocuirea pedepsei cu închisoarea (acordată în baza vechiului Cod penal) cu o măsură educativă privativă de libertate, aceasta din urmă nu poate fi calificată drept mai severă decât executarea efectivă a pedepsei cu închisoarea. Diferența nu constă într-o agravare a regimului sancționator, ci reflectă natura fundamental diferită a măsurilor educative. Acestea sunt sancțiuni de drept penal speciale, reglementate pentru a fi dispuse doar în privința minorilor responsabili penal și care au ca scop educarea sau reeducarea acestora prin instruire școlară și profesională și prin cultivarea în conștiința acestora a respectului față de valorile sociale. Astfel, măsurile educative au menirea de a realiza o schimbare în conștiința infractorului minor în sensul respectării valorilor sociale, pentru a se putea reintegra

în societate. Spre deosebire de pedepsele penale, care au un caracter preponderent coercitiv, măsurile educative au un caracter preponderent educativ, motiv pentru care, în urma aplicării lor, nu subzistă consecințe penale, acestea neconstituind antecedente penale față de persoana în privința căreia au fost dispuse. De altfel, acest aspect este în mod expres reglementat la art. 133 din Codul penal, conform căruia măsurile educative nu atrag interdicții, decăderi sau incapacități. Această distincție a fost subliniată și în jurisprudența Curții, de exemplu, prin Decizia nr. 519 din 23 octombrie 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 25 februarie 2026, paragraful 23.

21. Curtea a constatat că regimul sancționator diferențiat aplicat minorilor a fost conceput ținând cont de nivelul redus de maturitate psihoemoțională, de gradul sporit de influențabilitate și de capacitatea limitată a acestora de a conștientiza consecințele juridice ale faptelor comise. Chiar și în cazul măsurilor educative privative de libertate, gradul de restricție este mai redus în comparație cu pedepsele aplicate persoanelor care săvârșesc fapte asemănătoare după împlinirea majoratului, acest regim fiind reglementat, potrivit politicii penale a statului, ca o consecință a particularităților psihologice specifice vârstei minorității. Deși, în aparență, majorii care săvârșesc a doua infracțiune în termenul de încercare par să beneficieze de un regim sancționator ce presupune o perioadă mai scurtă de privare de libertate, Curtea a subliniat că pedeapsa închisorii aplicată pentru infracțiunile comise după majorat se deosebește esențial de măsurile educative atât prin natura sa, cât și printr-un grad sporit de severitate. În fine, Curtea a constatat că inculpații care săvârșesc infracțiuni de o gravitate redusă pentru care este aplicată măsura amenzii nu sunt în situația de a fi discriminați, ci, din contră, legiuitorul a stabilit un regim sancționator diferit prin raportare la natura distinctă a sancțiunilor și a scopurilor urmărite de acesta (Decizia nr. 519 din 23 octombrie 2025, mai sus citată, paragrafele 23-26 și 28).

22. În acest context legal și jurisprudențial, Curtea constată că măsurile educative sunt orientate spre sprijinirea reintegrării sociale a minorului. Acestea oferă un cadru în care minorul beneficiază de asistență psihologică, educațională și de consiliere, tocmai pentru a facilita revenirea sa în societate. Prin urmare, starea de minoritate reprezintă un temei obiectiv și legitim pentru diferențierea răspunderii penale și, implicit, a regimului sancționator. Din această perspectivă, existența unor mecanisme distincte de individualizare a sancțiunilor, adaptate particularităților minorilor, este pe deplin justificată și corespunde scopului urmărit de măsurile educative.

23. În aceeași ordine de idei, Curtea subliniază că și în ipoteza pluralității de infracțiuni se aplică același principiu privind protecția minorului în raport cu regimul de drept comun instituit pentru majori, sens în care măsurile specifice prevăzute pentru minori păstrează un caracter atenuat în comparație cu cele destinate persoanelor majore.

24. De asemenea, Curtea reține că tratamentul juridic rezervat minorilor, respectiv înlocuirea pedepsei cu închisoarea cu o măsură educativă privativă de libertate, iar, ulterior, în ipoteza pluralității de infracțiuni săvârșite înainte și după majorat, excluderea posibilității amânării sau suspendării executării sancțiunii rezultante, reprezintă o opțiune legislativă justificată, ce urmărește atât interesul superior al minorului, cât și necesitatea unei reacții ferme a statului față de persistența în comportamentul infracțional.

25. În plus, Curtea apreciază că soluția legislativă criticată nu este de natură să creeze discriminare între persoanele care se află în ipoteza pluralității de infracțiuni după împlinirea majoratului și categoria de persoane prevăzută la art. 129 alin. (2), întrucât acestea se află în situații juridice diferite. Ca atare, nu pot fi reținute criticile referitoare la încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, întrucât regimul sancționator astfel instituit nu poate fi considerat discriminatoriu sau disproporționat, atâta vreme cât reflectă diferențe reale și obiective între situația minorilor și cea a majorilor, atât sub aspectul vârstei, cât și al scopului urmărit prin aplicarea măsurilor educative. Or, așa cum a reținut Curtea Constituțională în jurisprudența sa, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Totodată, Curtea a statuat că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, și Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 29 iunie 2015, paragraful 19).

26. De asemenea, Curtea constată că nu există încălcări ale prevederilor constituționale cuprinse la art. 23 referitoare la libertatea individuală, întrucât măsura educativă privativă de libertate aplicată în cazul fostului minor are un scop emanamente educativ și de reintegrare socială, precum a specificat anterior,

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de Judecătoria Sectorului 1 București — Secția penală în Dosarul nr. 35.604/299/2020 și constată că dispozițiile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, raportate la dispozițiile art. 129 alin. (2) lit. d) din Codul penal, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 aprilie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Alina Oprișan

fiind reglementată ca o reacție specifică față de nevoile de reeducare, și nu ca o pedeapsă cu caracter represiv. Această măsură este dispusă în urma unui proces penal ce asigură toate garanțiile procesuale, fiind adaptată particularităților de vârstă și dezvoltare ale persoanei, și nu poate fi asimilată unei privări de libertate în sensul sancțiunilor penale aplicate majorilor. Prin urmare, nu se poate vorbi despre o încălcare a libertății individuale, ci despre o măsură specială, justificată de interesul superior al minorului și de necesitatea reintegrării sale sociale, în deplin acord cu valorile constituționale și cu exigențele statului de drept.

27. În ceea ce privește cel de-al treilea aspect criticat, referitor la lipsa de previzibilitate a dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012, întrucât acestea ar fi în contradicție cu cele ale art. 9 alin. (2) din aceeași lege, Curtea reține că neconstituționalitatea unei norme juridice are un caracter intrinsec și autonom, ce rezidă în însuși conținutul său normativ, și nu poate fi dedusă prin coroborarea sau compararea mai multor texte cuprinse în același act sau în alte acte normative. În acest sens, Curtea a arătat, în jurisprudența sa, că neconstituționalitatea unei reglementări constituie o stare intrinsecă a acesteia și nu poate fi dedusă pe calea unei interpretări *per a contrario*, operațiune care presupune a atribui legiuitorului ceea ce acesta nu a prevăzut *in terminis* (a se vedea Decizia nr. 122 din 16 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 27 aprilie 2004). Examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge, inevitabil, la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele (Decizia nr. 409 din 3 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 26 august 2014, paragraful 23, și Decizia nr. 463 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 21 iunie 2011).

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2026 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 11% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	3.360	930	340
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.980		370
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	5.975		545
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	1.145		130
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.570		420
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	4.250		395
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.470		145

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2026 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)													
	Lunar							Anual*						
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	80	180	275	385	450	1.070	2.345	725	1.810	2.490	3.700	4.525	10.860	23.880
ExpertMO	135	330	495	660	815	1.945	4.275	1.285	3.195	4.400	6.400	7.985	19.160	42.140

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)													
	Lunar							Anual*						
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	90	215	325	440	535	1.285	2.810	835	2.090	2.880	4.180	5.215	12.510	27.515
ExpertMO	160	395	595	825	985	2.345	5.145	1.555	3.885	5.340	7.800	9.705	23.280	51.210

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	160 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2026.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

